

βράχου εις τὴν θάλασσαν ἐσώθη ὑπὸ ἐνὸς σκύλου ὅστις τὸ ἐβόηθησε νὰ ἔλθῃ μέχρι τῆς παραλίας. Τί ἄξιος σκύλος.

Ὁ Ἰακώβος ἦτο σύννους κατὰ τὴν διήγησιν ταύτην. Τί σκέπτεσαι τῷ εἶπεν ἡ μήτηρ του.

— Σκέπτομαι, λέγει, νὰ γυμνάσω καὶ τὸν μικρὸν μὰς Ἀζώρ νὰ πρᾶττῃ τὸ αὐτὸ ἐν ἀνάγκῃ, πόσον θά

λοιποὺς ἀδελφούς του μακρὸν περίπατον. Λαβόντες ὁθεν μετ' αὐτῶν τὸν Ἀζώρ ἐκίνησαν. Καθ' ὁδὸν φθάντες εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ὁ Ἰακώβος ἀπεφάσισε νὰ ρίψῃ τὸ μικρὸν κυνάριον ὅπως ἀρχίσῃ τὰς πρὸς γύμνασιν παραδόσεις. Ἡ ἀδελφή του τῷ παρετήρει ὅτι ἡ μήτηρ των εἶπεν ὅτι ὁ Ἀζώρ δὲν ἦτο διὰ τῶν ταῦτα πράγματα. Αὐτὸς ἐπέμεινε. Ῥίπτει τὸν Ἀζώρ τὸ

Θὰ κάμω ἔτι θέλω

ἦτο καλὸν νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς ἓνα σκύλον τοιοῦτον ὅστις νὰ σώζῃ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ μήτηρ του τῷ παρετήρησεν ὅτι ὁ Ἀζώρ ἦτο μικρὸς διὰ τῶν ταῦτα πράγματα καὶ ὅτι τὸ εἶδος αὐτῶν κυνῶν δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς τῶν ταῦτα ὑπηρεσίας. Ἀλλ' ὁ Ἰακώβος δὲν ἠνθῆκε νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἡμέραν τινα ὁ Ἰακώβος ἐπρότεινε εἰς τοὺς

ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἦτο πολὺ ἰσχυρὸν καὶ τὸ δυστυχῆς ζῶον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ὄχθην. Κατ' εὐτυχίαν εὐρέθη τις γενναῖος νεανίας ὅστις ριφθεὶς ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ ἔσωσεν ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ τὸ μικρὸν κυνάριον.

— Δὲν θὰ τὸ κάμω πλέον, εἶπεν ὁ Ἰακώβος, ἐδὲν θὰ τὸ κάμω πλέον.